

VÂNATUL CA MARFĂ

Ing. Casian Balabasciuc
Ocolul silvic Moldovița

Avatari ai împăraților atât de hămesiți de apa și pământul altora, cei pentru care lumea lui Eminescu se dovedea neîncăpătoare, există și azi. Trăiesc în alte dimensiuni, ascunși după interesele ițite din caracterele lor mici, aflați permanent în căutarea personalității pe care și-o doresc cu ardoare și nu găsesc o altă posibilitate de a și-o edifica decât cu ajutorul cifrelor din conturi.

Pădurea și ale ei folioase au devenit ținta multor *pohtitori* a căror trecere prin lume se limitează la a număra. Societatea în care trăim, după darea aramei pe față petrecută în târziu de decembrie, și-a scos la lumină și cele bune, dar mai ales cele rele, pe care parcă nu le bănuiam așa de multe. Si iată că pe lângă pădure au început să mișune cei ce și-au făcut o vocație din a vinde din ceea ce nu au trudit. Indivizi care nu au avut nici cea mai elementară pregătire în domeniu, pentru care este un chin să deosebească un fag de un paltin și o uluitoare performanță să facă diferența între un brad și un molid, au devenit aproape peste noapte mari comercianți de chereștea. Alții, care în viața lor nu au pus mâna pe o sapă de munte și nu știu cum se plantează un puiet, se grăbesc în fiecare an să comercializeze pomi de Crăciun de pe urma cărora își imaginează că este firesc să câștige. Unii, mai rafinați, au devenit exportatori de fructe și ciuperci de pădure, despre care nu au habar nici măcar cum cresc și cum se perpetuează. Deviza acestor așa-zisi întreprinzători este profitul.

Era puțin probabil să nu apară și *pohtitori* ai vânatului, nu braconierii de ultimă speță, nu împătimiții de carne, ci însăși tagma vânătoarească organizată în acea consacrată AGVPS. Campania virulentă declanșată în întreaga Mass-Media de unii dintre capii vânătorilor sportivi, învinuirile și motivările amestecate laolaltă pentru a crea un curent de opinie favorabil țelului jinduit, se desfășoară senine și netulburate, de parcă vânatul din țară

nu are nici un stăpân și musai este să-și afle unul.

Dorința AGVPS de a-și vedea în propria ogradă întreaga faună cinegetică nu pare să deranjeze pe nimeni, astfel că acuzațiilor și jignirilor aduse față sau mascat personalului silvic nu s-a grăbit nimeni să le dea replica. Poate fi un argument pentru bunii colegi vânători sportivi că silvicultorilor, cu adevărat, nu le pasă de vânat. Tăcerea demnă este o atitudine corectă, dar numai până la un punct.

Faptul că vânatul nu poate fi al silviculturii, principalul argument vânturat de cei care îl revendică atât de asiduu este cel puțin fals, dacă nu chiar absurd. Că silvicultorii habar nu au de ocrotirea și administrarea vânatului poate fi valabil doar pentru acei silvicultori care fac parte din nomenclatura AGVPS și care, probabil, își fac autocritica în mod public. Ideea că doar membrii AGVPS pot stăpâni și gestiona eficient vânatul este, de asemenea, o idee originală, pentru că, nu cu răutate, vrem să amintim colegilor vânători că sunt, așa cum și titulatura o arată, o asociație sportivă, de amatori, nu de profesioniști. Nu vrem să contestăm meritele reale ale unor membri ai asociațiilor de vânătoare, buni cunoscători ai vânatului și pădurii, în fața cărora ne vom scoate oricând pălăriile de pădurari, în semn de profund respect și considerație. Si ne-am bucura ca respectul să fie reciproc.

Că s-au făcut greșeli în administrarea vânatului suntem de acord. Greșeli am făcut cu toții și înainte și după decembrie '89. De aici însă intervine subiectivismul și nu credem să se cuvina să ne duelăm în reproșuri și învinuiri, căci, așa cum unii am învățat în cei șapte ani obligatorii, nu este frumos să arăți cu degetul și bine ar fi să ne vedem de bărnele din proprii ochi.

Mai trebuie explicat celor ce văd administrarea vânatului într-o altă formă decât cea actuală că animalele sălbatice fac parte dintr-un complex natural numit biocenoză și nu este firesc să fie separate de mediul lor de viață nici măcar teoretic. Altfel așa cum vânatul ar fi al asociațiilor de vânătoare, fructele de pădure ar putea deveni preocuparea horticultorilor, arborii ar putea trece în custodia botaniștilor, iar solul forestier ar putea foarte bine să aparțină întreprinderilor geologice.

Că poftele omenești sunt pentru mulți greu de controlat nu contestăm. Dar chiar dacă printr-un efort al fanteziei am accepta că vânatul va trece în administrarea asociațiilor de vânătoare, ne întrebăm cine se va îngriji de soarta sălbăticiunilor ? Vânătorii sportivi ? Cât de păzite vor fi animalele de domnii posesori de arme de vânătoare ? Cu ce resurse bănești vor fi gospodărite fondurile de vânătoare ? Nu cumva pentru a obține mai multe venituri necesare acoperirii cheltuielilor necesare bunei întrețineri a vânatului tocmai acesta va avea de suferit ? Si nu în ultimă instanță, va mai face vânatul obiectul cercetării științifice ? Este imperios necesar să ne punem aceste întrebări și să judecăm o atitudine, căci dacă nu o vom face, riscăm să ajungem din nou în ipostaza de a nu mai putea să o facem.